

DE WANDELAAR

IN MAKKELIJKE TAAL

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren | Lezen voor Iedereen

eenvoudigcommuniceren.nl | lezenvooriesdereen.be

Voor meer informatie over *Leeslicht*: leeslicht.nl

Deze uitgave is een bewerking in makkelijke taal van *De wandelaar* van Adriaan van Dis, gepubliceerd door Uitgeverij Atlas Contact, Amsterdam. Eerste druk 2007, twintigste druk 2021.

Bewerking in eenvoudig Nederlands: Jet Doedel

Redactie en vormgeving: Uitgeverij Eenvoudig Communiceren

ISBN 978 90 8696 706 3

NUR 286

© 2022 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam

Deze titel verscheen eerder onder ISBN 978 90 5965 904 9 ter gelegenheid van Nederland leest 2021.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DE WANDELAAR

Adriaan van Dis

IN MAKKELIJKE TAAL

leeslicht

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

Mulder wandelt door zijn buurt in Parijs. Elke avond loopt hij hetzelfde rondje. Alleen. Dat vindt hij fijn. Het is een koele avond in de lente. De kerkklokken op het plein slaan elf keer. Bij het café gaat Mulder de hoek om. Hij wandelt verder langs het park. Bij de Bouwschool gaat Mulder met zijn hand langs de muur. Daar zitten oude kogelgaten in, nog van de Eerste en Tweede Wereldoorlog. Mulder loopt langs de halfege restaurants. Achter een raam staat een aquarium met kreeften. Hun poten zijn vastgebonden.

Vaak ziet Mulder een Chinese zwerver tijdens zijn wandeling. Vanavond ook. De Chinees is doof en hij kan niet praten. Hij heeft een winkelkarretje vol karton bij zich. Elke avond bouwt de Chinees een huisje van dat karton. Daar slaapt hij in. Mulder loopt vaak een stukje met de Chinees mee. Hij stelt zich voor dat ze een stille vriendschap hebben. Mulder loopt naar het pleintje met het standbeeld. Hij leest de jaartallen op het bord bij het beeld. Hij probeert ze te onthouden. Terwijl hij verder loopt, zegt hij de jaartallen hardop. Ook dat doet hij elke avond.

In de verte klinken sirenes. Die hoor je vaak in de stad. Meestal verdwijnen ze in de verte. Maar deze sirenes komen dichterbij. Ze klinken steeds harder. Auto's gaan langzamer rijden.

Voetgangers twijfelen bij het zebrapad. Blauw licht flitst tegen de huizen.

De lucht heeft een andere kleur gekregen. Het ruikt naar rook. Mulder kijkt naar de torens van de kerk. Hij kent die torens heel goed. Hij ziet ze thuis vanuit zijn raam. Maar zo donker en dreigend als nu heeft hij ze nog nooit gezien. Er is brand, een paar straten verderop. Mensen lopen in de richting van de brand. Mulder loopt mee. Zijn hart klopt in zijn keel.

Dan ziet Mulder het brandende huis. Hij kent dat gebouw wel. Het is een kraakpand. De deur staat er altijd open. Op de bovenste verdieping hangen vrouwen en kinderen uit de ramen. De ladder van de brandweerauto kan niet bij hen komen. De straat is te smal. Achter de rook krijsen stemmen om hulp. Op de derde verdieping houdt een vrouw een kind uit het raam. Brandweermannen roepen naar haar. Met hun armen vormen ze een net om het kind op te vangen. De vrouw laat haar kind vallen. Mulder kijkt niet. Hij hoort alleen de toeschouwers schreeuwen. En dan een doffe klap. Mulder kijkt. Een brandweerman draagt het kind in een deken weg.

Gewonden worden afgevoerd. Slangen worden uitgerold. Het water sist. Een brandweerman schijnt met een felle lamp langs de voorkant van het huis. Alle toeschouwers kijken mee.

Het licht glijdt over een gebarsten naambord op de muur. De letters glanzen. Mulder fluistert de naam: Nicolas Martin. Een naam uit een andere tijd.

Een verdieping hoger verschijnt ineens een hond achter een raam. Hij danst op zijn achterpoten. Een ladder met een brandweerman schuift ernaartoe. Maar de hond laat zich niet pakken. Hij rent naar een ander raam. De ladder gaat mee. De ogen van de toeschouwers ook.

Een tweede ladder komt erbij. Maar de hond kiest zijn eigen weg. Hij springt uit het raam, zo tussen de vonken door. Halverwege de ladder probeert een brandweerman de hond op te vangen. Het lukt niet. De hond schiet uit zijn handen. Maar de klap op de grond is nu niet meer zo groot. De hond zakt door zijn poten. Dan staat hij op. Hij schudt de as uit zijn haren. De mensen beginnen te klappen. De hond blaft.

Een agent probeert de hond te pakken. Maar de hond hapt naar hem. Dan rent de hond grommend het publiek in. Mensen struikelen. Mulder wil opzij stappen. Maar de hond springt al tegen hem op.

‘Is dat uw hond?’, vraagt de agent.

‘Nee’, zegt Mulder.

‘Wie is de eigenaar?’

‘Geen idee.’

De hond wil in Mulders armen springen. Hij kwispelt en jankt. Mulder wil de hond wel aaien. Maar de hond is vies. Zijn staart is verbrand. Zijn poten bloeden. De hond kijkt Mulder smekend aan. Mulder praat zacht tegen hem. De hond wordt nu rustiger. Of maken ze elkaar rustig? Mulder tilt de hond nu toch op, ook al is hij vies. Mensen stoten elkaar aan. 'Kijk', zeggen ze. 'De hond hoort bij die man.' Vlakbij staat een ambulance. Een priester knielt bij een man op een brancard. De hond jankt zacht. 'Die hond kent deze man', zegt de priester. 'Laat hem afscheid nemen.' Mulder zet de hond neer. De hond snuffelt aan de brancard. Hij kwispelt even. Dan zegent de priester de stervende man en de hond.

'De hond kan vannacht wel met mij mee', zegt Mulder tegen de agent. 'Ik zal hem wassen.' 'Breng hem morgen dan naar het politiebureau', zegt de agent. 'Ik moet nog wel uw gegevens opschrijven. Wat is uw naam?' Mulder denkt aan het glanzende naambord op het brandende huis. 'Martin', zegt Mulder. 'Nicolas Martin.'

Mulder en de hond lopen de straat uit. Mulder kijkt om. Hij heeft het gevoel dat iemand naar hem kijkt.

Is het Nicolas Martin? Onzin, natuurlijk. Het is die hinkende hond. Mulder scheurt zijn zakdoek in repen. Hij verbindt de poten van de hond. De hond laat het rustig gebeuren. Maar hij wil niet meer worden gedragen. De hond heeft zijn eigen regels: hij wil lopen. Ook al doen zijn poten pijn.

*

Bij de winkel op de hoek koopt Mulder hondenvoer en shampoo. De hond krijgt een plak ham van de Arabische eigenaar van de winkel.

‘Ik heb deze hond vaker gezien’, vertelt de Arabier. ‘Hij woonde in dat kraakpand. Daar woont een hoop volk. Vrouwen die zijn verlaten door hun man. Met hun kinderen natuurlijk. Die kinderen zijn leuk als baby. Maar zodra ze kunnen lopen, zijn het kleine dieven. En de mannen in dat huis zijn praatjesmakers. Dromers, die zelf niet werken. Die hond krijgt het bij u een stuk beter.’

‘Hoe heet de hond?’, vraagt Mulder.

‘Geen idee. Die bewoners spreken de raarste talen. En in dat huis was altijd gedoe. Ruzies en vechtpartijen. Volgens mij is die brand aangestoken. En kent u dat huis ernaast, van die twee keurige zussen? Wist u dat zij ...’

De Arabier zit vol verhalen. Maar de hond trekt Mulder aan zijn mouw mee naar buiten.

Mulder en de hond lopen verder. Af en toe aait Mulder de hond over zijn kop. Daarvoor hoeft hij niet eens te bukken. De hond is een groot, slank dier met lange poten. Hij is heel vies. Hij heeft korsten aan zijn oren. En een litteken op zijn snuit. Maar zijn ogen zijn prachtig: lief en gevoelig.

Na elke aai likt de hond aan Mulders hand. Dan kijken ze elkaar even aan. Bij allebei loopt dan een rilling over hun rug.

Op straat is het nog druk. Iedereen praat over de brand. Ook in het café zijn nog mensen. Ze zien de hond lopen. Ze wenken Mulder naar binnen. Mulder twijfelt. Maar de hond loopt het café al in.

Mulder krijgt meteen wat te drinken. De hond krijgt een stuk worst en een bak water. Een zwarte straatveger geeft hem een ei. Iedereen kijkt vertederd naar het dier.

‘Die poten hebben op veel plekken gelopen’, zegt een man met een glas whisky in zijn hand. ‘Door ijsvlaktes, bergen en modder. Die hond overleefde een zandstorm, een beroving en een schipbreuk.’

‘Ik ken u ergens van’, zegt Mulder.

‘Ik ben priester’, zegt de man. ‘Ik heb net uw hond gezegend. En twee stervende mensen.’

Mulder kijkt nog eens goed. Het is inderdaad de priester van net. Hij draagt een wijde trui en een oude spijkerbroek.

De priester neemt een flinke slok whisky.

‘Wees goed voor deze hond’, gaat hij verder. ‘Dat verdient hij. Hij heeft kinderen naar school gebracht. Hij heeft vrouwen en zieken bewaakt. Weet u wat hij boven in dat huis deed? Mensen redden. Hij heeft een baby uit de wieg gehaald en naar beneden gebracht. De moeder van die baby was in haar slaap gestikt. Deze hond is een dapper dier.’

‘Woonde hij in dat huis?’, vraagt Mulder.

‘Deze hond kan overal wonen’, zegt de priester.

‘Maar hij is niet met iedereen vrienden.’

De hond likt aan de hand van de priester. Die hand heeft stervende mensen gezegend. De nagels zijn vuil. Zo kieskeurig is de hond niet, denkt Mulder.

‘Waarom neemt u hem niet mee?’, vraagt Mulder.

‘Hij lijkt u te kennen.’

‘De hond heeft u gekozen’, zegt de priester. ‘Maar door mij zat hij in het kraakpand.’

‘Hoezo?’

‘Deze hond was eerst van een zeeman. Die gaf hem aan twee nonnen in Tsjaad, in Afrika. Zij gaven de hond weer aan een vriend van mij, ook een priester. Maar de hond kon daar niet blijven. Het was te gevaarlijk. In die gebieden eten ze honden. En die dikke vacht is daar veel te warm. Toen gaf mijn vriend de hond mee aan twee mannen. Die gingen met de auto van Tsjaad naar Frankrijk. Ze kregen ook mijn adres mee.’

De ober schenkt het glas van de priester nog eens vol.

‘De reis werd een hel’, gaat de priester verder.

‘De mannen raakten de weg kwijt. Ze werden bedreigd en gevangen genomen. Maar de hond heeft de mannen steeds gered. Hij vond water in de woestijn. Hij jaagde dieven weg. Hij hielp de mannen ontsnappen uit een vluchtelingenkamp. De reis duurde twee jaar. Toen waren ze in Parijs. Een week later ging een van de mannen dood door uitputting. De andere man bracht de hond naar mij. Maar wat moet een hond in een kerk? Hij kon niet tegen het geluid van het orgel. En dit is geen hond om te zitten. Dit is een wandelaar. Toen is de hond verhuisd naar het kraakpand.’

‘Kent u dat pand goed?’, vraagt Mulder.

‘Ik ben er weleens binnen geweest.’

‘Zegt de naam Nicolas Martin u iets?’

De priester denkt na.

‘Nee’, zegt hij dan. ‘Er staan zoveel namen bij die voordeur. Ik heet in ieder geval vader Bruno.’

Vader Bruno maakt een kruisteken met zijn whisky.

De hond loopt naar de deur. Het is tijd om te gaan.

Het is al na middernacht. Mulder en de hond lopen verder. Ineens zijn ze weer in de straat van de brand. De hond is naar zijn oude huis gelopen. Hij kent zijn nieuwe huis nog niet.

In de straat hangt nog rook. Roet dwarrelt door de lucht. De hond hapt ernaar. De as van zijn vrienden, denkt Mulder.

Brandweermannen rollen de laatste slangen op. Ze timmeren de deuren en ramen van het huis dicht. De hond duikt in elkaar van het harde geluid. Toch loopt hij niet door. Hij wacht tot het hele huis is afgesloten. Dan duwt hij zijn snuit tegen Mulders hand. Nu kunnen ze gaan.

Mulder en de hond lopen verder langs de kerk.

Achter de gekleurde ramen brandt nog licht.

Er beweegt een schaduw. De hond blaft.

Mulder is maar één keer in deze kerk geweest.

Binnen hangt het vol met lelijke schilderijen. Arme vader Bruno. Zou hij daarom troost zoeken in de whisky?

Thuis doet Mulder de hond in bad. Dat is een heel gedoe. De hond wil niet. Hij springt uit bad. Hij rent door het huis. Alles zit onder het schuim. Mulder maakt alles schoon. Hij kan niet tegen vlekken.

De hond springt blaffend om hem heen. Hij trekt aan de dweil. En dat allemaal midden in de nacht.

Mulder doet jodium op de wonden van de hond. Hij kamt zijn vacht. Hij verzorgt de blaren op de staart.

Dan geeft hij de hond een zoen op zijn schone vacht.

Voor ze gaan slapen, veegt hij nog gauw de hondenharen van zijn kleren.

*

De klokken van de kerk luiden. Maar vandaag wordt Mulder wakker van iets anders: de jankende hond naast zijn bed. Mulder schuift op. De hond springt erbij. Hij ruikt lekker naar de shampoo van de Arabier.

Vanmiddag moet Mulder de hond naar het politiebureau brengen. De hond is pas sinds gisteravond bij hem. Maar Mulder wil hem nu al niet meer missen.

Gisteren heeft Mulder een verkeerde naam opgegeven aan de politie. 'Nicolas Martin', heeft hij gezegd. Vanmiddag moet hij op het bureau natuurlijk zijn paspoort laten zien. Daarin staat 'Mulder'. Dat is een probleem. Daarom wil Mulder een goede indruk op de politie maken. Hij kleedt zich wel vijf keer om. Wel of geen stropdas? Een jasje of een trui? Zijn dure horloge doet hij in ieder geval niet om. Vandaag wil hij er eenvoudig uitzien. Intussen blaft de hond. Die wil eruit.

Mulder en de hond lopen over het plein. Mulder ziet er altijd perfect uit. Toch valt hij nooit op in de buurt. Nooit kijkt iemand hem na.

Maar nu is het anders. Nu loopt de hond naast hem. Iedereen kijkt.

Bij de krantenverkoper staan twee dames. Een van hen heeft verband om haar handen.

‘Kijk, daar is-ie dan’, zeggen de dames tegen de hond.

De hond laat zich kwispelend aaien.

‘En u bent natuurlijk meneer Martin’, zegt de ene dame.

‘Het is een wonder dat de hond nog leeft’, zegt de andere dame. ‘Al die rook en die hitte. Ik was ook in het brandende huis. Ik voel het nog in mijn longen.’ Deze dames zijn de zussen die naast het kraakpand wonen. Er komen nu meer mensen uit de buurt bij staan.

‘Was het eng om dat huis in te gaan?’, vragen ze.

‘Wat is er precies gebeurd?’

‘Het vuur begon op de derde verdieping’, vertelt een zus. ‘De vlammen kwamen langs de trap naar beneden. Ik heb een meisje in een brandende pyjama naar buiten gedragen.’

‘Hoe gaat het nu met haar?’, vraagt iemand.

Dat weten de zussen niet. Ze weten wel de naam van het meisje: Fanta. Maar niet wie haar ouders zijn. Is Triple X misschien haar vader?

Bij die naam kijkt de hond op.

‘Triple X?’, vraagt Mulder.

De hond blaft.